

[Voigt]

virkelig effektivt i stedet for bare at komme med nogle strøtanker, hjælper det ikke noget. Hvis der er nogen, der skulle have ferie i dette land, hvor det virkelig kunne batte noget, og hvor det ville hjælpe noget, skulle det være statsministeren og hans regering, og det skulle være en lang ferie.

Formanden:

Der var intet spørgsmål; det fritager statsministeren for svar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

14) Til *socialministeren* af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Hvem skal betale sygedagpengene, når professionelle sportsudøvere kommer til skade ved sport under kampe eller under træning?«

(Spm. nr. 459).

Skriftlig begrundelse.

Jeg har tidligere spurgt kulturministeren, om der kunne indføres en generel ordning for sportsskader, således at arbejdsgiverne ikke belastedes med udgifter til de første ugers sygedagpenge. Sportsskadernes antal andrager ca. 300.000, heldigvis ikke alle alvorlige. Kulturministeren svarede, at han var velvilligt indstillet, men der er ikke sket noget i sagen siden.

Det må være oplagt, at sygedagpenge til professionelle sportsudøvere ikke pålægges den arbejdsgiver, der beskæftiger den professionelle sportsmand i dennes sædvanlige erhverv.

Spørgsmålet rejses nu, fordi formanden for Hovedorganisationen af Mesterforeninger i Byggefagene i Danmark, hr. Thomas Pedersen, har rejst spørgsmålet i en udtalelse til Berlingske Tidende for 10. ds.

Socialministeren (Eva Gredal):

Jeg forstår, at hr. Bernhard Baunsgaard har stillet spørgsmålet på baggrund af tanken om indførelse af professionel sport her i landet, og at det især tager sigte på den situation, at en person har to arbejdsgivere: én som sportsudøver og én, om jeg så må sige, som civil arbejder. Hr. Bernhard Baunsgaard me-

ner, det må være oplagt, at sygedagpenge til professionelle sportsudøvere ikke pålægges den arbejdsgiver, der beskæftiger den professionelle sportsmand i dennes civile erhverv.

Hertil må jeg svare, at dette er ikke oplagt. Når en lønmodtager har to arbejdsgivere, forpligtes de begge efter dagpengeloven til at betale dagpenge, hvis sygdom bevirker, at den pågældende er fraværende fra begge arbejdspladser. Det er i den forbindelse ligegyldigt, om sygdommen har sin årsag på den ene eller den anden arbejdsplads eller den, er uden særlig tilknytning til nogen af dem. Det er også ligegyldigt, om det ene arbejde kan karakteriseres som væsentlig mere risikofyldt end det andet, en situation, som er ganske sædvanlig, også i tilfælde, hvor ingen af de to beskæftigelser har med idræt at gøre.

Det nævnes endvidere i begrundelsen, at kulturministeren her i tinget har tilkendegivet, at han er velvilligt indstillet over for en generel ordning for sportsskader, således at arbejdsgiverne ikke belastes med dagpengeudgifter i de første uger. Så vidt jeg forstod kulturministeren den 12. oktober 1977, ville ministeren gerne drøfte muligheden for en kollektiv forsikringsordning for idrætsudøvere, som skulle sikre den enkelte idrætsudøver personligt mod økonomisk skade.

Jeg mener ikke, at indførelsen af professionel sport bør medføre, at dagpengeordningen ændres; det vil i givet fald blive meget vanskeligt at adskille idrætsskader fra andre skader. Jeg vil samtidig erindre om, at hensigten med dagpengeloven var at tilnærme forholdene for lønarbejdere til forholdene for funktionærer, og for funktionærer gælder der ikke særlige regler for skader pådraget ved idræt.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er desværre ikke i en situation, hvor jeg kan takke ministeren for noget. Vi fik en del oplysninger om, at det sædvanlige er, at når man har to arbejdsgivere, må de deles om udgifterne. Det vidste jeg godt, for det står jo i regler og love. Jeg er totalt uenig med ministeren, når ministeren mener, at man uden videre kan analogisere i dette tilfælde. Jeg må gøre opmærksom på, at der sker 300.000 ulykker årligt i forbindelse med udøvelse af sport. Jeg tror ikke, der er noget andet sted, hvor man har så mange ulykker i